

RALUCA FEHER

America dezgolită de la brâu în jos 1

Raluca Feher

America dezgolită de la brâu în jos 1

Ediție revizuită și adăugită

Argentina • Uruguay • Antarctica • Chile

Preambul

August 2011

El (săritor-informat): Biletul de avion Bucureşti–Buenos Aires costă 1 200 de euro, dacă îl iezi cam cu trei luni înainte să pleci. De fapt, depinde când pleci. Dacă alegi iunie — iarnă în emisfera sudică — sunt sigur că o să găsești și cu 800 de euro. Dar cine vrea să plece la frig?

Ea (avântat-decisă): Cât de frig poate să fie?

El (gânditor-scociorâtor): Uneori și zero grade. De ce ai vrea să pleci la frig? Fugi de ceva?

Ea (indispus-agasată): Nu-i treaba dumitale.

El (consecvent-meditativ): Să fie... părinții, să fie bărbatul, să fie serviciul, să fie țara, partidul și conducătorul iubit? Să fie programul TV sau șoferul care-ți dă flashuri pe Barbu Văcărescu, ăla de spulberă bătrânică pe trecerea de pietoni? Să fie vânzătoarea care se scobește cu cruciu-lița de aur între dinți ori vecinul care otrăvește câinele comunitar?

Ea (aprobator-intrigată): Da-da-dadadadada-dada-dadadadada. și încă o roabă de motive pe care nu le-ai putea ghici.

Raluca Feher

El (absent-consecvent): Aș putea, dar cui îi pasă? Vezi că o să zbori cam nouăsprezece ore. Ajungi, te sui în taxi, faci încă o oră până în oraș. Te cazezi, faci duș și despachetezi, încă o oră. Apoi, ruptă de oboseală, jet lag nu jucărie, o să te uiți la picioarele umflate și o să vrei să dormi pentru ca somnul să-ți curețe tot trecutul, să fii iar la căsuța zero, cu zarurile în mână și Piticot aşteptându-te la bulina 65, pe bușteanul din fața cabanei de lemn, în a cărei vatră trosnește focul.

Ea (visător-nerăbdătoare): Da. Ziceai că-i frig? Cunoști vreun shortcut până la sobă?

El (încurcat-puțintel iritat): Nu există. Ești un jucător ca toți ceilalți. Ai primit o sansă. Alege-ți un pion și dă cu zarul.

Argentina

N-o să învăț niciodată tango

Beau o bere la Frankfurt. Escală de două ore. Mi-am înghesuit în rucsac haine pentru un an. Am două rochii, d-alea care se pot boți, o pereche de bocanci, o pereche de teniși, o pereche de șlapă și o pereche de espadrile cu talpa de sfoară, care put a stârv odată ce ai avut ghinionul să calci într-o băltoacă. Am două perechi de pantaloni lungi și două de pantaloni scurți, laptop, aparat foto și geacă de vânt care mă protejează și de ploi, pe sub care îmi pot pune o altă gecuță care ține de cald, că e umplută cu puf de pe burta pinguinului. Am pastile de dureri de stomac și de dinți, antibiotice, penseta, unghieră și cremă de față, am kindle, dar am și cărți, chiloți, prosop, tricouri, șosete și trei perechi de iegări. Le-am înghesuit în rucsac — 15,2 kilograme a arătat cântarul la check in, bagajul pentru un an, care zace acum aruncat într-o bură de Boeing, ca un mic în stomacul unui turist oprit să se îndoape pe Dealul Negru. Și acum beau o bere servită de o poloneză muncită și mă gândesc că am în față un an în care nu voi mișca un deget, de ce-aș face ceva? Merit să mă odihnesc după 19 ani de serviciu. Că m-am angajat în 1992 și de atunci împing ca o netoată roaba cu rahat,

scârț la deal, scârț la vale, cearcăne și gastrite, atacuri de panică, depresie și alcool, apoi depresie triplată de alcool, „ce, nu știai că alcoolul deprimă?”, hai încă o halbă d-asta cu guler alb, de vulpe polară. Și mă duc.

În avion e frig și se vorbește un soi de italiană spaniolizată sau spaniolă italizată, se bea vin argentinian și se doarme cu gura deschisă din care se văd dintii înnegriți de vinul argentinian. Aterizăm la ora 14:00. Buenos Aires e cu soare și cu primăvară în noiembrie. Bărbații sunt înalți, bruneți, au părul lung și nasuri drepte: „*De donde son?*”, din România. „Ania” se pierde și rămâne Roma. Roma în sus și Roma în jos, taxiul aleargă o oră în orașul imens, pe autostradă, prin porți care te scoț în șosele cu șase benzi, atât de înalt încât poți să vezi cheliile blocurilor, să te uiți în ochiul de ciclop din fruntea bisericilor catolice, „și cum e Roma, am și eu trei verișori la Roma”.

Nu e Roma, e România, Europa de Est. Tăcere preț de cinci secunde, șoferul caută febril verișori, unchiuleți, vânzători de bomboane, ceva, orice care să se lege de România asta... ce-o fi România, un cartier din afara Romei? Nu găsește, aşa că aruncă întrebarea numărul doi:

— Cât timp stați în Argentina?

— Un an, *mas o menos* — vorba asta o știu din filme, am așteptat o viață întreagă să înfig un mas o menos în conversație, ca pe-o umbreluță de cocktail.

Taximetristului îi zboară capul în spate, bărbia îi fugă în dreapta și ne cercetează cu ochi negri, veseli, oare glumim, e posibil să glumim? Decide că suntem oameni serioși și, dacă tot stăm un an în Argentina, e cazul să ne alfabetizăm în politica locală. Mașina aleargă pe lângă planetariu, traversează Avenida Libertador și gura

șoferului aleargă și ea, iute ca săgeata, turuind povești despre președinte, Cristina. Cristina și mai cum? Nu rețin din prima că, uite, am ajuns pe Santamaría de Oro, în Palermo, Buenos Aires, Argentina, America de Sud.

Cele 15,2 kilograme de rucsac se cățără la loc în cărcă mea, taximetristul ne-a lăsat la numărul greșit. Blocurile cresc, 10-12-15 etaje fășnind din grădini luxuriante. Aerul după-amiezii e plin de huruitul săntierelor care moșesc alte clădiri, le trag afară de păr, roșii, opărite, pline de placenta facerii. Balcoanele blocurilor vechi sunt prinse în pânza plaselor antifurt, ca un picior într-un dres de dansatoare de cabaret. Portari în livrea citesc ziarul plăcăsiți în scările de bloc care seamănă cu intrări de ministere: spoturi, alămuri și marmură.

Portarul de la blocul nostru are o eleganță discretă și e taciturn ca un neamț, se asigură că suntem așteptați la B, *piso* 7, adică etajul 7. Liftul are oglinzi și se deschide metalic pe holul îngust.

În apartament ne așteaptă Amanda, voce răgușită, pantofi cu toc, gleznă fină, în jur de 48 de ani, riduri de expresie și expresie de luptătoare:

— Uite cheile, uite aragazul, uite aerul condiționat și internetul; aveți tacâmuri și veselă, în fiecare săptămână vine femeia la curățenie, balconul nu se închide.

— Păi stai aşa, că peste tot am văzut balcoanele cu gratii și cu plasă și cu dobermani și ninjuți puși să păzească bunurile.

— Eeeeeee, nu vă faceți griji, nu fură nimeni nimic. Bine ați venit în Buenos Aires!

Înșfacă banii și dusă a fost, nu înainte să spună că blocul, ca marea majoritate a clădirilor din capitală

Argentinei, are piscină la ultimul etaj și cu unul mai jos e mașina de spălat care merge cu fise.

— Douăzeci și cinci de *centavos*, vezi că sunt mai valo-roase decât banchnotele, pentru că toată lumea are nevoie de ele, păstrăti-le cu sfîntenie. *Hasta luego!*

Sunt 16 ore de când am părăsit Bucureştiul, la fe
reastră cântă mierle, ţiuie, fluieră, casa miroase a curat
și am bideu și cădă. Apartamentul e un studio, sunt de
închiriat cu sutele în Buenos Aires, mobilate și dotate,
visul expatului fugit din Minnesota sau din Șoseaua lan-
cului. Am la colț alimentară ținută de un chinez și pe o
rază de 100 de metri sunt 43 de restaurante, căci cine e
dement să gătească atunci când o parilla costă trei firfirei
la restaurant? Respect.

Picioarele sunt umflate, exact cum a spus El, dar nu vreau să dorm. Le iau la spinare, aşa balonate, parcă nu-să atât de grele, și traversez parcul în care sunt insule umane înconjurate de mări de câini. Un om e însoțit de 20 de pechinezzi, labradori și schnautzeri, dalmăieni și spitz germani. Câinii zac la soare și ciobanii de câini vorbesc între ei, tăvăliți în petalele mov ale copacilor astora care arată să salcâmi, dar nu sunt salcâmi. Fete cu role și băieți jucând fotbal; peste drum se iștește capul unei girafe, mirat-zeflemitor, mandibula fugind ca o mașină de scris în urmărirea literelor, stânga, dreapta, stânga. Este grădina zoologică și vizavi de ea, la o zvârlitură de băț, e muzeul Eevei Peron. Suntem aproape și de Grădina Botanică și Muzeul de Artă Modernă e și côte.

Mi-e foame. Am mâncat în avion ceva, nu-mi amintesc ce, mâncare de plastic în forme miniaturale, lucrate cu lopătică de un copil pe plajă. Dau de Astrid y Gaston,

un restaurant fabulos cu bucătărie peruană, în care am fost prima oară acum häääät, patru ani deja, în Lima. Cea mai bună mâncare din lume — ii spun lui Iulian. Repet: mâncarea peruană e cea mai gustoasă din lume, să ne facem rezervare. Chelnerul e demn, din spatele lui răsună, la radio, Jamiroquai, Virtual Insanity, îngânată de un fluierat subțire. Îmi spun: „Bucătarul fluieră o melodie a lui Jamiroquai“. Lumina și portarii, florile mov și zâmbetele oamenilor, nimic nu mă izbește mai zdravăn decât revelația că în țara asta lumea ascultă muzică bună. Bucătarul, un peruan pitic și înnegrit de fum, fredonează Virtual Insanity. Hahahahahahaha-hahaha, Doamne Dumnezeule, cât de departe sunt Bucureștiul și cocălăria cu ștaif, vedetele noastre cu anusurile dezvelite, cefele groase, blugii rupti și burțile pe-afără.

Meniul coboară din mâinile chelnerului, cartonat, font curat, pisco sourul curge și cevichele se topește în gură. La mese se aşază femei cu părul lung și ochii negri. Bărbații au cămăși și sacouri, iar eu mă simt stânenită de rochiță neagră, sacul ăsta tras peste cap, în care arăt ca o condamnată pentru vrăjitorie din Suedia secolului al XVII-lea. Julian zice:

— Ce e pisco sour?

— O băutură pe bază de pisco — o țuică parfumată, de struguri, peruană.

— Si ce e cevichele?

— Este pește crud, scos din Pacific, îmbăiaț în lime, stropit cu ardei iute și presărat cu boabe prăjite de porumb, pe pat de yucca.

— Cine e lomo salteado?

— Carne fragedă de miel, trecută prin vin, cu...

Picioarele mi s-au umflat atât de tare, încât îmi apasă pe pleoape, mestec alene mâncarea și vinul îmi îngâna în stomac un cântec de leagăn: dormi Ralucuțaaa, dormi Raluca, dormi Ralucuțaaa, nu mai mâncaaaa...

Ne târâm răpuși, dar învingători. Trupul a cedat de mult, dar spiritul se ridică înspre crucea sudului care... bat câmpii. Spiritul e și el în cizme. În micul studio din blocul cu portar taciturn, mă las înghițită de patul alb și somnul mă spală de tot trecutul.

Zarurile au fost aruncate. Hop, am ajuns la căsuța 2. Când m-am apucat să scriu cartea asta am gândit-o ca pe un joc de Piticot. Vă aduceți aminte de cartoul pe care era desenată sania trasă de un iepure gigantic în care era un băiețel îmbrăcat în pijama albastră, cu o căciulă albă și fular dungat, de fan al echipei Spaniei? Dădeai cu zarul și îți mutai pionul înainte și înapoi, cum îți era norocul, până când îl mai bun dintre jucători reușea să ajungă primul la căsuța 65, bojdeuca unui pitic roșu, cu zâmbet pervers, care te potea înăuntru, mult prea bucuros de oaspeți ca să nu-ți dea de gândit, în bârlogul lui troienit. Mici fiind, grăbiți să bifăm destinația, niciunul dintre noi nu se gândeau că drumul e cel important, că fără lupul, ursul, vulpea sau prăpastia ieșite în cale, nu am aprecia binele pe care ni-l face piticul inimios sau întâlnirea cu căprioara. Că nu e alb fără negru și caracterul e o plastelină în care modelază mâinile aspre ale încercărilor.

Căsuța 2 la Piticot nu are nicio valoare pentru joc. Ajungi la ea pentru că ai dat 1 cu zarul, ce ghinion! ar zice prietenii care au rostogolit un 5 și acum au ajuns fix în brațele piticului cel bun care îi trimită mai departe încă trei căsuțe, apropiindu-i astfel de lumina din cabana

de la 65. Dar eu nu mă grăbesc nicăieri. Am timp. Biletul de avion e luat pe 12 luni. și studioul Amandei e închiriat pe două luni. O zi din 365. Trag aer în piept și...

... taxiul se ia din stradă printr-o fluturare de mâna, jucată elegant din încheietură. Poți să stai și cu mâna ridicată, ca atunci când îți curge sânge din nas. Dar cel mai simplu este să miști palma ca și cum ai bate o minje imaginată la baschet, și îndată va trage lângă tine un taximetru. Mașinile sunt negre, colate cu pătrățele galbene. Dacă aș fi ministrul turismului argentinian, aș pune taxiuurile pe lista de atracții turistice ale Buenos Airesului. În fiecare mașină găsești — la patru ace — un domn în costum; când e foarte cald e în cămașă, de multe ori cu cravată. Întotdeauna parfumat și cu părul atent tras peste tâmpale.

— Nu înțelegi spaniola? Nu-i nimic, vorbesc mai tare. și mai apăsat. î-t-i p-l-a-c-e b-u-e-n-o-s a-i-r-e-s-u-l?

— Si, como no?

Răspunsul iese automat, ca limba de câine la 40 de grade. Taximetristul se încântă peste măsură. Taximetristul e generic. Toți se încântă peste măsură.

— E orașul cel mai frumos din lume. Ați călătorit mult? îi întreb încercând să leg conversația.

— Normal. Am fost la Mendoza și la San Juan și chiar și în Ushuaia.

Azi îl întâlnesc pe Alfredo. E cel mai Tânăr dintre soferii cu care am circulat aici. E gras și în mijlocul feței i-a crescut un cartof prin care respiră greoi. Trage cu urechea preț de sase secunde la discuția dintre mine și Iulian, nu mai rezistă, se foiește ca un pechinex care trebuie scos afară, că îi plesnește vezica:

— Sunteți din Italia?
 — Nu, din România.
 — Aaaa, Dracula, sisisisisi. Taximetristul își pipăie gâtul gros ca o conductă de la Apa Nova, îl asigur că poate să conducă liniștit, că nu-i rod jugulara la ora asta, e 2:00 dimineața.
 — Când eram Tânăr, îmi plăceau filmele cu Dracula, nu Bram Stocker, cele vechi cu un actor american, am uitat cum îl cheamă.
 Ridic din umeri, nu-l pot ajuta cu nimic. Alfredo ia mâna de pe schimbător, o îndeasă în desaga cu întrebări, scoate patru la întâmplare și le aşază frumos pe bord:
 — L-ați avut pe Tito, nu? Nu, nu Tito, pe Ceaușescu?
 — Da, Ceaușescu, l-am avut și l-am pierdut.
 — Și Ilie Dumitrescu?
 — Nici el nu mai e.
 — Cum e vremea în România?
 — Iarna vrajbei noastre.
 — Îmi plăcea de Ilie Năstase, jucător de tenis foarte simpatic, foarte bun.
 Da, el și Tiriac.
 — Tiriac, si, si, cu mustață și păr creț, l-a antrenat pe Guillermo Villas. Șoferul țopăie vreo 22 de minute ca o vrabie de la un subiect la altul. Am ajuns la destinație.
 — Pot să vă întreb ceva?
 Tocmai ai făcut-o, o faci de 22 de minute fără șase secunde, una în plus nu m-o omoră. Aprob politicoasă.
 — Care sunt eroii naționali ai României?
 Hopaaaaa, ce dracului să-i răspund? Oricum nu o să știe despre ce vorbesc, aşa că risc și aranjez un platouaș cu Mihai Viteazu, Vlad Tepeș, Iancu de Hunedoara.

— Dar ce au făcut ei?
 — S-au bătut cu turci, au unit Principatele Române.
 — Aaaaa, cu turci, si, si, la 1453, si, si, dar de ce se cheamă România?
 — Pentru că suntem urmașii Imperiului Roman de Răsărit.
 — Aaaaa, si, si, si, foarte interesant. Dar care sunt culorile drapelului național?
 — Roșu, galben, albastru.
 — Ahaaaa, dar que significa?
 — Sângel, grână și cer.
 — *Mui interesante.*
 Simt că aș merita un 6 după răspunsurile penibile pe care le-am oferit, Alfredo însă e fericit. Ne pironește în mașină, atârnându-ne de picioare două ghiulele, fiecare plină cu 64 de kilograme de povești delirante despre San Martin și Bolivar, loja masonică italiană P2 din care amândoi făceau parte, cum Bolivar era mai şmecher pe linie masonică și d-aia e mai faimos, cum steagul blanco celest al argentinienilor vine de la dinastia de Bourbon, dar are legătură și cu eliberarea sclavilor de către un francez care lupta sub standart argentinian în California.
 — Dar România a participat în războiul Crimeei?
 — Eeeeeeee, nu, că pe vremea aia nu exista România. Îmi suflec mâncările și contracarez cu povestea lui Petru cel Mare și a strategiei rusești de a ajunge la mările sudice.
 Alfredo clipește un pic buimac. I-am dat-o, îmi spun, dar bucuria e scurtă, căci Alfredo e sahist, taximetrist-sahist, se regrupează, mută la H4 cu:
 — Din loja astă masonică italiană, P2, au făcut parte toți militarii din Junta care a condus Argentina în '70

și toți președinții Argentinei. și acum toți politicienii importanți sunt înscrisi în ea.

Se oprește, bulbucă ochii în oglinda retrovizoare aş-teptându-mi reacția, nu sunt impresionată atât de tare, știu de la colegul Codin niște masoni dintr-un bloc de la Sala Palatului, care aveau restanțe la întreținere și erau pe cale să rămână fără apă caldă.

Alfredo schimbă atacul, mută calul la B9:

— Eu citesc Gogol, îmi place mult, e ucrainean, aveți multe probleme cu Ucraina?

Nu atât de multe, doar cu un braț al Dunării care este la graniță, pe care l-au blocat cu o navă, poveste veche și mâloasă.

— Mui interesante. Am un mare respect și pentru Tolstoi. A scos-o din minți pe nevastă-sa și a dat toate lucrurile din casă. A fost primul hipot din lume. Știați că a murit într-o gară?

Nu știam și nu bănuiam că o să afu asta de la un taximetrist argentinian de 130 de kile, transpirat și cu cămașa plesnindu-i peste burtă.

— Celălalt mare prozator, cum îl chama?

— Dostoievski.

— Da, Dostoievski a avut un frate, dar părinții nu au avut bani să îi dea pe amândoi la școală și l-au trimis doar pe Dostoievski ăsta cunoscut și el s-a simțit toată viața vinovat față de fratele său care nu a avut noroc.

Sunt săh, e 3:00 dimineață și Alfredo nu dă semne că vrea să mai câștige bani din taximetrie în noaptea asta. Acum povestește extatic despre încălcarea drepturilor omului în Haiti de către un soldat uruguayan al Căștilor Albe. Peste 24 de secunde mută regina la

A8 și turuie ceva despre războiul ucraineano-polonez despre care a citit într-o carte, poate chiar a lui Gogol. Sunt mat.

Alfredo își freacă mânuștele de T-Rex și propune să-mi iau revanșa pe geografie și fizică cuantică. Stabilim și o dată: 13 decembrie. Schimbăm numere de telefon și ne despărțim în noapte. E 3:30 dimineață, o oră bună să afu povestea drapelului românesc. Poate mă întrebă mâine brutarul și trebuie să storc ceva mai intelligent decât explicația subțire pe care am scuipat-o în seara asta. Wiki îmi spune că albastrul e libertate, galbenul e dreptate și roșul e frăție. Roșul că sânge, frați de sânge, se pupă. Albastru vine de la văzduh, păsările cerului care, se știe, sunt libere, deci merge și asta cu libertatea. Nu mă prind însă defel de unde galben și dreptate. Încerc un șpagat logic legând galbenul aurului cu dreptatea pe care o are mereu cel care îl deține. Mai departe afu că ambasada Ciadului la Moscova a făcut tăărăboi la ONU să oblige România să își schimbe drapelul deoarece cel al țării africane este identic cu al României. Au fost refuzați pentru că Ciadul, Jumhuriyat Tashad adică, există doar din 1960, 112 ani mai târziu după ce culorile și dispunerea benzilor tricolorului românesc au fost bătute în cuie prin decretul 252.

Perdeaua de la balcon aleargă în casă ca o pisică flămândă, împinsă de vântul cald de afară. Prin perete se aude zgomotul televizorului vecinului chitarist, l-am întâlnit astăzi pe holul blocului. Nu am somn, e fusul, clar. Sunt cinci ore mai târziu în România libertății, dreptății și frăției și îmi imaginez cum maică-meă îndoiește parchetul ieftin sub pași grei și, învelită în carapacea propriei inadaptabilități, plutește pe micul ocean de lacrimi vărsate

din milă de sine. „Cu ce-am greșit eu Doamne să am o fiică atât de ticăloasă?”, își zice acum și tiae carnea de pe gâtrurile de pui luate pentru pisicile din spatele blocului. „Atât îți doresc, să ai și tu un copil la fel de nenorocit ca tine.” În pat, ascuns sub cearșaf ca un submarin rusesc în Balatnică, Iulian doarme visând la Gogol.

E seară și intru în milonga unde mă aşteaptă Juju. S-a mutat aici de aproape un an. Aici în Argentina, nu aici în milonga. Dansează tango și acum trăiește cu un profesor de tango, Alejandro, Ale-Alejandroo. Juju e unguroaică de la Baia Mare, Er-je-bet, rimează cu diabet. Dar Juju nu e dulce, e unguroaică de la Baia Mare, cum am mai spus, cum poate o unguroaică să fie dulce? Juju este definiția senzualității. Are niște picioare superbe și solduri pline, iar Alejandro o conduce pe podeaua sălii de dans elegant, cum își conduce James Bond Aston Martinul.

În clădirea semidărăpată unde e cea mai faimoasă milonga din Buenos, rupe bilete la intrare o doamnă fără gât și cu o mustață de gaucho. „Ola” — zicem noi, „Ola” — răspunde ea. Ușa zboară de perete, muzica se repede pe hol, răvășește mustața doamnei și îi dă un brânci unei chelnerite pătrate care cără o frapieră cu șampanie.

Pe ring se înghesue vreo 30 de perechi. „Nivelul e foarte ridicat”, îmi șoptește Juju, care e toată un zâmbet și besos, besos, besos. Toată lumea lipește pupicul pe obrazul drept, cum se face în Argentina. Trebuie să așezi pupicul apăsat, să nu fie zburat de ventilatoarele care rup rochia de pe tine. La masa din față sunt doi nenici decupați din Nașul: bronzați, costumați, săculețul cu pantofii de stradă atârnă trist pe spătarul scaunului.

Uite-l și pe Bilbo Baggins of the Shire!! Un moșuleț care își poartă longevitatea bine băgată în pantalonii trași

până-n gât privește scrutător încăperea după o eventuală parteneră. Nu pare să fie mulțumit de ce vede și reazemă un perete încă patru ore, dar, nu-i aşa, ce înseamnă patru ore la eternitatea pe care a trăit-o?

La mese sunt rochii de seară și costume țepene, păiete și pantofi cu toc. Ventilatoare mari torc deasupra, gata să spulbere transpirația și să revigoreze dansatorii: păr alb pieptănat pe spate, ca o pânză de velier, vânt din pupa când intră pe ringul de dans, pași mici și accidente grave când, după o voltă, în picior și se înfige tocul de zece centimetri al unei dansatoare japoneze începătoare.

La masa noastră vine Juan, cardiolog, Juan cel nesigur. Nesigur, desigur, doar când e pe ringul de dans, nesigur cu femeile, un pic nefericit. Operează pe inimi, dar nu știe să și-o facă pe a lui bine. Are mustață și vorbește mult, se asigură că l-ai văzut și ai apreciat cât de bine dansează, bea apă și-și umezește des buzele.

Apoi apare un domn bronzat, nu rețin numele. Nu e bronzat, „e din Pakistan” — îmi spune Juju. Și el iubește tangoul și aleargă să se lipească de o coreancă de vîrstă incertă, rujată vârtos. Rujul poate fi împrospătat la toaletă, de unde poți să îți închiriez rochii de seară, pantofi de tango, rimel și strampi.

Femeile beau șampanie. Toate femeile din milonga beau șampanie. Juju îmi explică:

— Vinul roșu te moleștește și pătează dinții.

De fapt, mai e ceva: respirația după vin e duhnitoare, a butoi. După șampanie, ești o narcisă abia culeasă.

Juju are cercei cu pene și e surescitată. Când dansează, închide ochii și chiar și Buenos Airesul dispare. Încerc și eu, închid ochii, e 4:00 dimineață, miroase a ferigi și iasomie.